



Đêm Thơ
Nguyễn Tiêu



16 tháng Giêng năm Giáp Ngọ

15 - 02 - 2014

Đêm thơ Nguyên Tiêu

Rằm tháng Giêng Giáp Ngọ 2014

Tại cơ sở 1 trường THCS & THPT Nguyễn Khuyến

Lời mở đầu

Hằng năm cứ đến rằm tháng Giêng là Đêm thơ Nguyên tiêu được tổ chức tại cơ sở 1 trường THCS & THPT Nguyễn Khuyến.

Vào năm 1999 nhà thơ nguyên Nguyễn đã tổ chức đêm thơ đầu tiên tại nhà của nhà thơ. Năm 2000 tập thơ "Tinh Sương" ra đời và đã được tổ chức tại cơ sở 1, từ đó những năm về sau đều được tổ chức vào đêm Rằm Nguyên tiêu.

Đến năm 2003 có sự trùng hợp của trường ta. Hội nhà văn Việt Nam đã quyết định chọn ngày Tết Nguyên tiêu là ngày thơ Việt Nam từ đó đã thành ngày lễ hội Thơ cho cả nước.

Đêm nay ánh trăng rằm của tết Nguyên Tiêu Giáp Ngọ 2014. Đêm thơ được dành cho tất cả quý thầy cô yêu thơ, thích thơ, bình thơ, đọc thơ, ngâm thơ, ca hát. Lấy ý nghĩa đêm Nguyên tiêu là đêm trăng rằm đầu tiên của trời đất để chào đón một năm mới An khang – tốt lành. Khi trời đất giao hòa cũng là lúc lòng người khai mở - Tâm lành Ý thiện, cảm xúc thăng hoa, Trường THCS và THPT Nguyễn Khuyến đã chọn đêm Nguyên tiêu làm đêm thơ truyền thống với tên gọi giản dị ứng với thời khắc vũ trụ huyền diệu ấy : ***Đêm thơ Nguyên Tiêu.***

Đêm Nguyên Tiêu năm nay ngoài việc ngâm thơ, thưởng nhạc, ngắm cảnh, chơi trăng, còn là dịp đặc biệt để quý thầy cô và bằng hữu bày tỏ lòng tri ân và tình cảm yêu quý tưởng nhớ đến hai thầy: nhà thơ Nguyễn Nguyên – Giáo sư, nhà giáo nhân dân Lê Trí Viễn (*cũng là người sáng lập đêm thơ Nguyên tiêu*) và nhà giáo Nguyễn Ngọc Phấn; đến với *Đêm thơ Nguyên tiêu* để chia sẻ niềm vui và sự ấm áp, để cùng thầy giữ cho ngọn đèn Nguyên tiêu tỏa sáng trong đêm thơ.

Hương trầm đã đốt, tiếng đàn tiếng sáo vút lên hòa thơ ca cùng với đất trời chào đón ánh trăng rằm đầu tiên của xuân Giáp Ngọ.

Trân trọng kính chào quý thầy cô trong Hội đồng quản trị, Ban Giám hiệu, BCH CĐCS toàn thể quý thầy TQN, quý thầy cô quản nhiệm, quý thầy cô bộ môn, đêm thơ được mở cổng đi vào vườn thơ trường Nguyễn Khuyến đón ánh trăng rằm Nguyên tiêu.

Với sự góp mặt của các nghệ sĩ đài phát thanh và truyền hình thành phố.

- Uyên Trâm với tiếng đàn bầu
- Nghệ sĩ Phi Hải với tiếng sáo trúc
- Nhạc sĩ hưng Việt với tiếng đàn Organ
- Các nghệ sĩ diễn ngâm : Đài Trang, Thu Thủy.

Đêm Nguyên tiêu biết bao mùa

Trăng thanh vắng vặc đong đưa gọi về

Chừ đây trong cõi bến mê

Câu thơ man mác vỗ về tháng năm

Ơ kìa đây ánh trăng rằm

Xên xang thơ nhạc dùng dằng tiếng xưa.

NHỮNG NÉT DÍ DÒM, TINH TẾ, CHÂN TÌNH, BÌNH DỊ

CỦA THƠ NGUYỄN NGUYÊN

Lê Trọng Tín.

Trong Đêm thơ Nguyễn Tiêu Quý Tỵ tôi đã có dịp trình bày về "**Trăng trong thơ Nguyễn Nguyên**". Đêm thơ Nguyễn Tiêu Giáp Ngọ năm nay xin trình bày những cảm xúc mới thu nhận được qua tập thơ "**Tinh Sương**". Đó là những nét dí dỏm, tinh tế, chân tình, bình dị của thơ Nguyễn Nguyên.

Ai cũng nghĩ rằng GS. NGND Lê Trí Viễn – tác giả của những công trình lớn về Văn học sử, về cơ sở ngữ văn Hán – Nôm, về những bài giảng văn ở phổ thông, là dịch giả của những tác phẩm văn học lớn như "Những người khốn khổ" phải là một người đạo mạo, nghiêm khắc. Nhưng thật ra bên cạnh những tố chất uyên bác của một nhà khoa học, ông đã có tất cả những nét dí dỏm, tinh tế, chân tình, bình dị của một nhà thơ rất gần với đời thường.

Ai chẳng biết đi dã ngoại là việc thường làm của học sinh trường mình. Nhà thơ Nguyễn Nguyên đã không ít lần cùng đi với các em, cùng vui chơi, cùng tắm biển. Ông đã thổ lộ tâm sự của mình mỗi dịp được đi như vậy trong bài thơ "**Sống không lịch**": *Mấy ngày đi Đà Lạt / Nào có gọi là xa / Mình như được tước vỏ / Mình như được cởi ra / Tước lo và tước bực / Cởi việc trường việc nhà / Chỉ còn lõi bé xíu / Tim dai: một, chữ nghĩa: dăm ba ... Thử khùng khùng một buổi / Đam mê anh chàng K. / Nghệ sĩ trong tàng tàng / Tàng tàng mà tài hoa / Để bọn trẻ dẫn dắt / Khuya vào quán Mimoda ... Bỗng thấy mình ngà ngà / Vui thay sống không lịch.* Ở đây không còn ranh giới giữa người Thầy nghiêm khắc và học trò. Ở đây chỉ còn là sự hòa đồng giữa hai thế hệ ông và các cháu.

Cái dí dỏm của nhà thơ Nguyễn Nguyên cũng còn được bắt gặp ở nhiều bài thơ khác như bài "**Cười thầm**": *Hôm qua bỗng thấy em ở một dáng đi / Hôm nay lại ngỡ em vì chưng đôi mắt / Mái tóc em ngẫu nhiên trên đường bắt gặp / Nụ cười ai kia sao cũng nụ cười em? / Chẳng lẽ mắt mình lại hóa mắt công an?.* Ở đây cái dí dỏm của Nguyễn Nguyên đã làm người đọc bất ngờ và đồng cảm.

Cái dí dỏm này đã được khai thác ở cả những khía cạnh mà hình như thơ ca không có chỗ đứng. Ta hãy đọc bài "**Toán học cho nhau**": *Một biến thành hai / Hai hòa thành một / Một mà vô biên / Vô biên mà vẫn một / Một với một chẳng phải hai / Một với một chỉ là một / Anh với em là một / Tiếng Pháp gọi "Nửa tôi" / Ấy là một chia đôi / Tiếng Việt kêu "Mình ơi" / Ấy vẫn là chung một.*

Với sự biện luận bất bình thường này, ai là người phản đối, ai là người tán đồng, nhưng đều chung niềm vui của một cái nhìn dí dỏm.

Sự dí dỏm này lại đậm đà chất thơ hơn trong bài "**Gọi tên**": *Ở quê lên, em mang mấy món quà / Gọi tên là nàng thơm, là bưởi đào, là quýt mạn / Còn đôi mắt nhìn sâu, bàn tay nắm chặt / Gọi là gì trong đó hở em?*. Bài thơ kết thúc bằng câu hỏi dí dỏm, tinh tế nhưng cũng đầy chất thơ mà chỉ tiếng lòng của từng tâm hồn rung động mới có câu trả lời phù hợp.

Sự dí dỏm, tinh tế nhiều khi tồn tại như một suy nghĩ không bình thường, hãy đọc bài "**Núp mưa**": *Đôi bạn chuyện trò mưa ập đến / Miễn cưỡng theo người họ núp mưa / Thiên hạ thấy đều mong mưa tạnh / Nghĩ thầm họ ước cứ mưa ...mưa*. Ai không đồng tình với người trong thơ, ai cảm thông với nghịch lý mưa ... mưa này. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu được cái dí dỏm mà Nguyên Nguyên mang lại.

Bên cạnh cái dí dỏm thì sự tinh tế của Nguyên Nguyên cũng làm nhiều người suy nghĩ, điều này thể hiện trong bài "**Ăn lẩu mắm**": *Hôm nay ăn lẩu mắm / Điểm điểm ít cá tôm / Chảo điện vành mạn đỏ / Sùng sục mùi bay thơm / Đầy ụ mâm rau xanh / Đâu nào rau lồng kính? / Rặt của bụi của bờ / Rau đắng, kèo nèo, cọng sún / Rau nhúng từng đĩa tướng / Héo ngay giữa mâm sôi / Vớt theo tí tôm cá / Sì sụp toát mồ hôi / Gọi sang là ăn lẩu / Rõ là vết khăn hoang / Thuở đời ông đời cô / Ăn bờ ruộng bờ mương*. Cái tinh tế ở đây thật nhẹ nhàng mà sâu sắc. Phải chăng Nguyên Nguyên muốn nhắc mỗi chúng ta khi tận hưởng cuộc sống yên bình hãy nhớ tới những bậc tiền nhân đi mở cõi.

Tìm mãi không sao tìm hết được những nét tinh tế, dí dỏm, chân tình, bình dị của thơ Nguyên Nguyên bởi vì ngay cả lúc tuổi đã cao thì hình như những tinh chất này càng được phát triển. Hãy cùng đọc bài thơ "**Đáp lời các bạn mừng 70 tuổi**": *Các bạn mừng tôi tuổi bảy mươi / Ngẫm mình tôi lại hoảng cho tôi / Bảy mươi rồi hả? Sao mau thế? / Trăm tuổi gần ư? Sắp đến rồi!*

Những tinh chất đã làm nên một tài hoa Nguyên Nguyên mà nhiều thế hệ hậu sinh trân trọng, nể phục. Năm Giáp Ngọ đọc lại bài thơ viết năm Canh Ngọ của Nhà nghiên cứu văn học Mai Quốc Liên "**Gửi giáo sư họ Lê**": *Hoa tặng người mình yêu/Thịt tặng người mình sợ/Anh đáng sợ đáng yêu/Xin tặng hoa tặng thịt/Yêu anh lòng sạch trợn/Sợ anh sức hiểu biết/Văn chương tiếng để đời/Phong thái xứng từng cúc/Sinh sống chẳng thư nhàn/Quý biết dừng đúng lúc*.

Thế mới biết, vĩ đại nằm trong bình dị - tinh tế, bay bổng nằm trong dí dỏm-chân tình. Với thời gian những thế hệ hậu sinh ngày càng hiểu và học thêm được nhiều điều ở Thầy Nhà thơ Nguyên Nguyên .

Và đêm nay lại đầy cảm xúc :

**Tình vẫn gửi lại thế gian
Nguyên tiêu quạnh một vầng trăng nhớ người .**

Nguyên tiêu Giáp Ngọ 2014

Thơ vẫn đẹp như ngàn năm trước

MODERATO - VUI TƯỞI

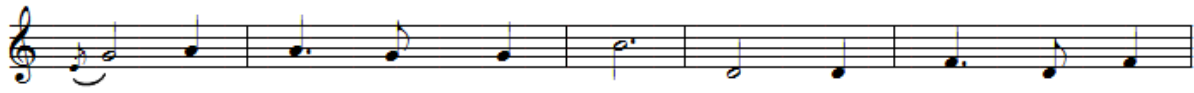
Thơ: PHAN VĂN
Nhạc: NHẤT TÚY



Đêm Nguyên Tiêu nghe đất trời trở lạnh.



Bước chân thơ nhẹ nhẹ thoáng qua đời. Con gió



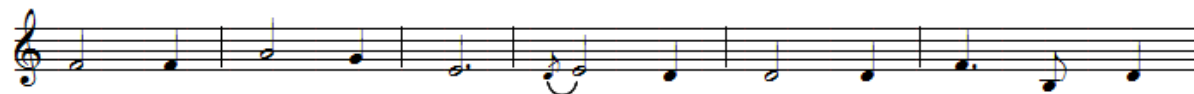
lại vi vu màu huyền ảo. Lòng chùng xuống sợ thơ



ình e ngại. Nụ Quỳnh hoa cho ánh sáng trong đêm.



Thơ và người như cùng chung nhịp điệu. Giữa nhân



gian quay quắt bóng hình. Giữa nhân gian quay quắt một bóng



hình. Thơ vẫn đẹp như ngàn năm trước đó. Vẫn có



đơn vẫn đời thường vẫn vương. Nàng thơ đến, tay nhân



gian rộng mở. Đón thơ vào lấp kín cõi hư vô.

元宵

今夜元宵月正圓
春江春水接春天
煙波深處談軍事
夜半歸來月滿船

Nguyên tiêu

Kim dạ nguyên tiêu nguyệt chính viên,
Xuân giang, xuân thủy tiếp xuân thiên.
Yên ba thâm xứ đàm quân sự,
Dạ bán quy lai nguyệt mãn thuyền.

Rằm tháng giêng

(Người dịch: [Xuân Thủy](#))

Rằm xuân lồng lộng trăng soi,
Sông xuân nước lẫn màu trời thêm xuân.
Giữa dòng bàn bạc việc quân,
Khuya về bát ngát trăng ngân đầy thuyền.

Nguyên Tiêu Nghe Thơ

Bắt chợt trên vai quàng áo ấm
Ai đó thương mình tuổi đã vơi
Đêm lạnh thơ che sao nổi gió
Lạnh mình e có lạnh sang ai !

Thơ nhập vào trăng hòa với sáo
Không ngờ áo ấm lại màu xanh
Chừng như ai đó lo mình úa
Khuya lạnh chia mình một chút xanh

28.2.2002

Nguyên Nguyên

Nguyên tiêu Giáp Ngọ 2014

(Nhớ thầy Nguyên Nguyên)

Lời hẹn năm nao lại đến ngày
Nguyên tiêu hội tụ vẫn còn đây
Người xưa vắng bóng, tình vương mãi
Hội cũ bày ra, lệ vẫn dài.
"Tổng tập" một đời, tâm huyết trọng
"Tình sương" mấy độ, xót xa đầy.
Câu chuyện từ ly thành kỷ niệm
Cảnh cũ nhưng người biệt nước mây !

Đỗ Văn Chiến

Nguyên tiêu nghe thơ

Thơ: NGUYỄN NGUYỄN

Nhạc: NHẤT TÚY

Dập dìu xa vắng

The musical score is written in a single system with ten staves. It features a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 2/4 time signature. The melody is simple and lyrical, with lyrics written below each staff. The lyrics are in Vietnamese and describe a scene of a person feeling cold and lonely, with a focus on the texture of a blanket and the sound of a fan.

Bắt chợt trên vai quàng áo ấm. Ai
đó thương mình tuổi đã với. Đêm lạnh thơ
che sao nổi gió. Lạnh mình e có lạnh sang ai.
À ơi! ai đó thương mình. À ơi!
Thương mình tuổi đã với. À ơi! ai đó thương mình
lạnh mình e có lạnh sang ai. Thơ
nhập vào trăng hoa với sáo. Không ngờ áo
ấm lại màu xanh. Chẳng như ai đó lo mình
úa. Khuya lạnh chia mình một chút xanh.

Nguyên tiêu đợi thầy

Kính dâng hương hồn Thầy Lê Trí Viễn.

Xuân Giáp Ngọ 2014.

Thầy ơi!

Một Nguyên tiêu nữa vắng Thầy
Cung đàn, hương khói đong đầy nhớ thương.
Đời người sinh tử chuyện thường.
Mà sao vẫn thấy vẫn vương trong lòng.
Con đò vẫn đợi bến sông.
Chờ người chèo lái mà không thấy về.
Phiêu diêu nơi cõi sơn khê.
Bồng lai tiên cảnh mãi mê thiện đời.
Vượt bao gian khổ, Thầy tôi
Một đời vất vả trồng người, cho hoa
Tấm lòng nhân ái bao la
Như làn gió mát gửi qua mọi người
Để lại lời nói, tiếng cười
Quây quần ấm áp tình người đêm nay
Hai tay nâng chén rượu đầy
Nguyên tiêu Giáp Ngọ đợi Thầy, Thầy ơi!

Học trò: Trần Thị Hành Vân

Đẹp mãi thời nghiên bút

Tôi lặng ngắm vườn hoa lòng bỡ ngỡ
Nhìn chung quanh sân rộng với tường cao
Nắng ấm hoa reo cây lá vẫy chào
Nghe rộn rã lòng mình vui cảnh mới.

Rồi từ đó ngày qua ngày tiếp nối,
Quen việc quen người phơi phới niềm tin
Từng phút, từng giờ vui với học sinh
Nghe thời trẻ riêng mình như sống lại.

Tôi còn nhớ - nhớ hoài – nhớ mãi
Những ngày xưa thân ái của đời tôi
Những tháng ngày lặng lẽ êm đềm trôi
Nhưng thắm thiết bao nhiêu là kỷ niệm.

Tuổi học trò với một thời mực tím
Nào lớp nào trường Thầy bạn thân thương
Ngày hôm nay trở lại học đường
Đón các em với lòng thương vô hạn.

Vui lên em bên Thầy, bên bạn
Thời hồn nhiên hãy ráng giữ gìn
Học giỏi chơi vui hãy sống trọn tình
Sống lành mạnh
sống hết mình cho tuổi ngọc.

Học ! Học ! Học ! Muốn nên người phải học
Vui ! Vui ! Vui ! Lành mạnh mà tươi vui
Để mai này khi tung cánh vào đời
Còn đẹp mãi cả một thời nghiên bút.

Từ Giã

Tặng anh chị em sinh viên

Khơme ở ĐHSP PhnomPenh

**Hai tuần như biển như bay
Sang đây mới đó mà nay lại về
Vui vầy rồi lại chia tay
Cuộc đời là vậy có hề chi đâu**

**Bởi lòng ta ở gần nhau
Có sông ta bắc nhịp cầu ta sang
Huống chi Lục Tỉnh Nam Vang
Sông khung một dải từ nguồn về xuôi
Việt Cam chung cảnh chung đời
Chung câu cách mạng, chung lời anh em
Đã nghe máu chảy ruột mềm
Gian nan nào quản, ước nguyện nào sai**

**Tôi về tôi nhớ không nguôi
Nhớ câu nhắn nhủ, nhớ lời thơ ngâm
Câu văn xúc cảm khôn cầm**

**Người nghe chớp mắt, người ngâm nao lòng
“ Lạ gì cái chuyện văn chương
“ Một câu, một chữ khôn lường chiều sâu
“ Dạy văn lấy cảm làm đầu
“ Một đời tôi chỉ một câu dặn mình :**

**“ Dạy văn dạy nghĩa dạy tình
“ Dạy văn mà cũng dạy mình dạy ta”
Nhấn cùng anh chị em ta
Mai sau đi dạy hiểu ra lời này
Bây giờ là phút chia tay
Xa nhau rồi lại có ngày gặp nhau
Còn nhiều duyên nợ về sau**

*PhnomPenh
Tháng 10 – 1984
Nguyễn Nguyên*

Tiền biệt

Thơ: NGUYỄN NGUYỄN
Nhạc: NHẤT TỬ

MODERATO (Tình cảm thiết tha)

The musical score is written in a single system on a grand staff (treble clef). The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 2/4. The tempo is marked 'MODERATO' with the instruction '(Tình cảm thiết tha)'. The score consists of eight lines of music, each with Vietnamese lyrics underneath. The lyrics are: 'Thôi để em đi mây gió gọi. Đời non chim hát ngọt như thơ. Trời xanh lựa nắng em hong tóc. Sông đời em sang nước ghé bờ. Ta có còn chi duyên dáng nữa. Thanh xuân tàn rụng mấy muôn tờ. Xuôi tay ngày tháng qua vai lạnh. Tan mộng bình sinh nhện ráo tơ. Mùa tóc năm xưa cầm quán khách. Bến hỏn cắm mục chuyển đò mưa. Lòng ta phai hết màu hoa bướm. Em hãy ra khơi nước gió vừa.' The score ends with a double bar line and a repeat sign.

Thôi để em đi mây gió gọi. Đời non chim
hát ngọt như thơ. Trời xanh lựa nắng em hong tóc.
Sông đời em sang nước ghé bờ. Ta có còn chi
duyên dáng nữa. Thanh xuân tàn rụng mấy muôn tờ.
Xuôi tay ngày tháng qua vai lạnh. Tan mộng bình
sinh nhện ráo tơ. Mùa tóc năm xưa cầm quán khách.
Bến hỏn cắm mục chuyển đò mưa. Lòng ta phai
hết màu hoa bướm. Em hãy ra khơi nước gió vừa.

Tiền biệt tuổi nhỏ

Thôi, để em đi, mây gió gọi
Đời non chim hót ngọt như thơ
Trời xanh lựa nắng em hong tóc
Sông đợi em sang nước ghé bờ

Ta còn chi duyên dáng nữa,
Thanh xuân tàn rụng mấy muôn tờ
Xuôi tay, ngày tháng qua vai lạnh
Tan mộng bình sinh, nhện ráo tơ”

“Mùa tóc năm xưa cầm quán khách
Bến hồn cầm mực chuyển đồ mưa
Lòng ta phai hết màu hoa bướm
Em hãy ra khơi, nước gió vừa

Người bình: cô Phan Thị Thu Hồng

SÀI GÒN XA ...

*Ở Sài Gòn lại thấy Sài Gòn xa
Anh đi mãi đi hoài chưa thấy tới
Em ở đâu giữa Sài Gòn với vợ
Là tắc gang hay xa cách muôn trùng ?*

*Em đang quay cuồng giữa bề bộn hay thong dong
Giữa khói bụi lăm và tiếng xe vội vã ?
Chợt thấy quen bỗng chợt thành xa lạ
Khuôn mặt muôn màu biến hóa lao xao.*

*Đuổi theo em hoài đến tận nơi nao
Vẫn chỉ thấy quanh ta là ảo ảnh
Xa cách thế sao tim không giá lạnh
Để phong tỏa linh hồn trong giấc cô miên.*

*Ta tìm ai giữa cuộc sống đảo điên
Em hiện hữu hay chẳng bao giờ hiện hữu ?
Chung quanh ta dấu sẵn sàng thơ – rượu
Vẫn thiếu thiếu chút gì của ngày tháng xa xôi.*

*Bọt biển bên trời cứ theo tháng năm trôi
Ta đắm đuối bỗng bênh trong hư thực
Nghe đôi lúc con tim mình rạo rục.
Chợt nhớ chợt buồn và chợt thấy xôn xao ...*

(Một thoáng mùa đông – 2013)

Đỗ Văn Chiến

Hai Tín Hiệu

Đu đưa trong không gian hay trong người ?
Như say, như ngất, lão đảo khôn nguôi ?
Đời lỗi nhịp chẳng ? Không, cây đang đi bài tăng gô với gió
Nắng mai hoan lạc, má hồng nháy nhót reo vui
Đường nhựa phẳng phiu, trái mình tươi mát
Trai gái lướt đi theo điệu giọng cười !
Đèn đỏ dừng, đèn xanh đi, cầu trượt trẻ con cứ trượt
Chợ búa âm ì, lưới uốn hình vàng đáng bạc
Vườn hoa vàng tím nào tiếc màu tươi ...
Đôi trai gái sát bên nhau kia, có nổi sóng trong lòng không nhỉ ?
Lòng mình sao ngây ngất, lão đảo khôn nguôi ?

Ôi làm chi có Bồng Lai, có Thiên Thai ?
Làm chi có những Giáng Hương, Giáng Kiều từ cõi tiên rơi xuống,
Cũng chẳng Bạch Viên nào từ cửa Phật hóa kiếp thành người ...
Chỉ có trai gái yêu nhau, những sức tơ chín mọng,
Những tuổi xuân dào dạt trên mắt, trên môi
Những lời không tiếng chỉ sục sôi lửa sống
Văng vẳng thanh âm muôn đời một giọng :
Tiếng nói của sự sống đất trời bất diệt : "Anh ơi! Em ơi !
Tiếng nói thiêng liêng, cao cả, tiếng nói vũ trụ bao la lồng lộng,
Tiếng nói phút giây mà vĩnh viễn
Rung ở nơi này mà vang tận muôn nơi.
Thời gian, không gian không lời, không tiếng,
Ong bướm tìm nhau, hoa phấn trộn nhau nào có nên lời

Chỉ dành con người biết gọi nhau phút ấy :

“Anh ơi ! Em ơi !”

Phút ấy, con người hóa thành tiên mà không cần biến hiện
Rừng vắng, chùa nghiêm cũng cảnh Bồng Lai
Nhạc thắm dặt dìu, hương say, sắc quyến
Trên mắt , trên tay, trong ngực, trên môi ...
Hạnh phúc vô biên sóng vỗ bờ mệnh mang tựa biển
Chừng phút giây mà lâu sánh một đời
Một khắc cõi tiên bằng mấy kỷ cõi người
Đó là sự thực, có chi là mộng huyền !
Ôi ! cái phút chỉ còn hai tiếng “Anh ơi ! Em ơi”
Phút thiêng liêng đánh đổi cả một đời
Phút say yêu, ôi Tạo hóa ! tác phẩm tuyệt vời

Người dẫu tan đi, phút ấy vẫn chói ngời
Để cuộc đời ngan ngát hai tín hiệu thần tiên :

Anh ơi ! Em ơi !

Nguyễn Nguyễn

MỘT LỜI TÀI HOA

1

Tưởng nhớ Thầy Lê Tri Viễn.

Người Thầy đã tô điểm thêm vẻ đẹp ngôn ngữ cho đời.

Một lời tài hoa qua muôn vạn nẻo đời.
Nợ mỗi tình văn thơ duyên lạc cõi người.

Tấm gương tự học nhắc người soi.
Bút tâm nặng nghiệp thấp đời vui.

Một đời đi dạy thường trần trở,
Một đời tận tụy từng câu chữ,

Những áng thơ văn chẳng nghỉ ngơi.
Những áng văn chương...

...mãi thắm tươi. Nhà giáo nhân dân
thầy để lại Ngôi trường Nguyễn Khuyến
rạng muôn nơi. Hoàng hạc bay
bay xa mãi. Ngàn năm thương tiếc
qua thầy ơi. Dạy chữ dạy
Một lời tài

văn tha thiết cá một đời dạy
 hoa qua muôn nẻo lối đời. Ngôi

người trần trở mãi không thôi.
 Từng

hạt "tinh sương" rơi lấp lánh, "Vườn
 hạc bay xa bay xa mãi. Ngõ

khuya" thao thức ánh trăng soi quá, thầy
 năm thương tiếc...

oi ...

ST : Trần Thiếu Lượng & Đỗ Quý Tiên
 Tết NGUYỄN TIÊU GIÁP NGỌ - 2014

Đêm Nguyên tiêu vắng Thầy

Mới thấy Thầy đây, Thầy đâu xa ?
Xuân về, hoa đất nở trăm hoa
Xuân nhận thầy tôi muôn hoa sắc,
Một đời thơ đẹp, rất "Tinh Sương".

Năm nay, Thầy thật đã xa rồi !
Tình yêu chệnh choáng vẫn bên tôi,
"Chén rượu trời ban" Thầy năm ấy,
Chắc Thầy vẫn nhắm, thơ "say say".

Năm nay, Thầy đã xa thật rồi !
Trong tôi, Thầy vẫn ở trên đời
Tự học làm người như Yêu ấy,
Bài học cho đời, còn nhớ sâu

Rằm tháng giêng Giáp Ngọ
Hà Văn

Cõi Thầy

Kính viển Giáo sư Nhà Giáo Nhân dân Lê Trí Viễn

Đón Tết Nguyên Tiêu nhớ một thói
Khó khăn gian khổ với buồn vui
Áo cơm định lượng bằng tem phiếu
Thầy đã đi qua một cõi người.

Giặc mỹ đem bom ném Thủ Đô
Giảng đường sang sảng tiếng bình thơ
Công trình nối tiếp từng trang sách
Người đã đi qua một cõi Thầy

Thật hiếm xưa nay tuổi bảy mươi
Chín lăm năm lẽ vẫn thành thơ
Trần gian từ giã như cơn gió
Cát bụi sạch không đến cõi trời

Xa Thầy biệt biệt đã hai năm
Nổi nghiệp trồng người giữ chữ Tâm
Kiếp người muôn vạn trong bến cõi
Cõi Thầy thoát tục đến cõi thiêng

Nguyễn Tiêu Giáp Ngọ 2014

Lê Đức ngô

Mưa ngọt

Thơ: NGUYỄN NGUYỄN

Nhạc: NHẤT TÚY

The musical score is written on a single staff in 3/4 time. It consists of eight lines of music, each with a corresponding line of Vietnamese lyrics. The melody is simple and melodic, with a mix of quarter, eighth, and half notes. The lyrics describe a beautiful garden scene with a girl, a butterfly, and a boy, and the sweet taste of rain.

Vườn đẹp như nàng gái đến trường. Bông xanh lúm
lúm râm ven tường. Ba chàng bướm trẻ ung dung đến.
Cánh thắm xôn xao nhị phố phường. Hoa cô chừ
dây đã chín duyên. Chiều qua phơi phơi cơn mưa ngọt.
Yêu mãi khai rồi hương bát ngát. Động đào thơm phức
giác khô nguyên. Ta có lòng trai gió bốn phương
tìm xuân nghe lá mách bông tường. Dàng tay phăng phất
mùi thương mến ưa lạ lòng ta cũng đắm hương.

TÂM HỒN TINH SƯƠNG

*"Trăm năm trước thì ta chưa có
Trăm năm sau có cũng như không
Cuộc đời có có không không
Trăm năm còn một tấm lòng mà thôi".*

Thầy đã đi xa nhưng Người vẫn để lại cho đời một tâm hồn bao la rộng mở được gói trọn trong tập thơ "*Tinh sương*", còn có tên là "*Thơ một đời*" với chín mươi chín bài trong bảy mươi năm sống "chỉ là những ghi chép giữ lại đôi ba giây phút con người có xúc tiếp, va chạm, sầy đứt trong dòng đời lạnh lùng, tự nhiên đến rồi biến biệt đi... như những giọt sương." Nhưng tập thơ đã in dấu ấn của một tâm hồn cao cả, tuyệt vời.

Trước hết, đó là tâm hồn của một con người tha thiết yêu thiên nhiên với một phong cách ung dung tự tại :

*"Vườn đẹp như nàng gái đến trường
Bồng xanh lum lúp rám ven tường
Ba chàng bướm trẻ ung dung đến
Cánh thắm xông xáo nhị phố phường"*
(Mưa ngọt)

hoặc :

*"Nước trong, bầu lặng, mây nhàn hạ
Liễu học cầm thư, yếu điệu ca
Sương khói thanh bình, mơ cổ thụ
Trúc vàng ngăn đón gió phù hoa".*
(Bào Nghi Châu)

Đó còn là tấm lòng của một chàng trai yêu đời thiết tha :

"Ôi cái phút chỉ còn hai tiếng

"Anh ơi ! Em ơi !"

Phút thiêng liêng đánh đổi cả một đời

Phút say yêu, ôi Tạo hóa ! tác phẩm tuyệt vời".

(Hai tín hiệu)

Đặc biệt là tấm lòng của một người thầy một đời tận tụy, say mê với nghề dạy học trong suốt 60 năm trời. Thầy từng thổ lộ tâm sự của mình trong bài thơ "Gửi gắm" như sau :

"Lạ gì cái chuyện văn chương

Một câu một chữ khôn lường chiều sâu

Dạy văn lấy cảm làm đầu

Một đời tôi, chỉ một câu dặn mình

Dạy văn dạy nghĩa dạy tình

Dạy văn mà cũng dạy mình dạy ta

Tình gắn muốn gửi cho xa

Mai sau đi dạy ngẫm ra lời này."

Nhưng đáng quý nhất vẫn là tấm lòng yêu thương "Mẹ" Tổ quốc, tinh thần yêu nước nồng nàn. Thầy đã đáp lại tiếng gọi của Tổ quốc, tiếng gọi của Bác Hồ đã lên đường đi kháng chiến : từ thuở hoa niên tận xứ núi Tiên Phước Quảng Nam đến những ngày kháng chiến chống Pháp gian khổ tại Quảng Bình, rồi tới những năm chống Mĩ ác liệt tại miền Bắc :

"Kháng chiến con đi khắp nước

Xóm nhỏ quê nhà đêm ấy mới về thăm".

Cảm động biết bao khi chúng ta thấy được tấm lòng yêu thương tha thiết đối với người mẹ thân yêu : tuy đi kháng chiến nhưng Thầy vẫn luôn canh cánh nhớ đến người mẹ già ở chốn quê nhà. Và thật đau xót biết bao khi ngày trở về thăm nhà thì mẹ đã ra đi vào cõi vĩnh hằng...

"Con mới hay mẹ ra đi năm trước.

Ngoảnh lại ngọn tre già lơ lửng một vầng trăng".

Có phải chăng vầng trăng ngày ấy chính là hình ảnh người mẹ già ngóng trông con trở về suốt bao nhiêu năm tháng.

Hôm nay, nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời, tôi nhớ lại hình ảnh của Thầy trong đêm Nguyên tiêu đầu tiên do Thầy tổ chức vào năm 2000 tại trường Nguyễn Khuyến. Đêm thơ Nguyên tiêu năm nay vẫn được tổ chức, vầng trăng rằm vẫn chiếu sáng vằng vặc, và chắc chắn tấm lòng của Thầy vẫn còn phảng phất đâu đây. Tôi xin gửi vài dòng thơ kính cẩn dâng lên Thầy để tỏ lòng nhớ thương đến "Thầy của những người thầy" trong đêm thơ Nguyên tiêu đầy kỉ niệm này :

*"Tấm lòng Thầy đẹp bao la
Mênh mông bát ngát như dòng đại dương
Như vầng trăng sáng đêm trường
Soi trên muôn lối nẻo đường trần gian
Tấm lòng Thầy tựa tiếng đàn
Ngân vang muôn điệu miên man lòng người
Con luôn nhớ đến, Thầy ơi !
Nguyên Tiêu đếm ấy đời đời khắc ghi.*

NGUYỄN TIÊU GIÁP NGỌ 2014

HOÀNG ĐỨC HUY

Thầy ơi !

Kính tặng hai thầy Song Lão

Gần một trăm năm suốt cuộc đời,
Mừng thầy vẫn khỏe vẫn vui tươi.
Chỉ qua giờ , phút Thầy lâm bệnh...
Đời người ...xem tựa giấc chiêm bao !
Thầy ơi! Thầy đã không còn nữa,
Để mãi trong con phút nghẹn ngào.

Nhớ thầy, nhớ lại những năm xưa,
Như tuổi thanh xuân mới độ nào?
Thầy dạy riêng con và tất cả,
Tưởng chừng năm tháng chẳng là bao?
Nhớ lại trong thầy bao kỉ niệm ,
Lúc ngồi đọc sách giọng êm êm.
Lúc giương tờ báo nheo đuôi mắt,
Lúc đợi trăng lên ở trước thềm.

Còn đâu tâm sự nữa Thầy ơi!
Từ nay, con biết tìm đâu nữa?
Chỉ thấy hương bay, nển, ảnh thờ.
Kể hết sao đây lời thắm thía
Chân thành: con biết khóc trong thơ...

ngày 12/02/2014

Đỗ Thị Minh Thêm

Nhớ Thầy ngày ấy

Kính dâng hương hồn Thầy Nguyễn Ngọc Phấn

Xuân Giáp Ngọ 2014

Nhớ ngày ấy con đến trường xin dạy
Thầy nhìn con với ánh mắt cảm thông
Rời quê hương đi làm ăn xa xứ
Cứ lo rằng có xin được việc không.
Lời thầy nói như người cha răn dạy
Động viên con phải đừng sợ khó khăn
Nơi mái trường còn nhiều điều mới lạ
 Gian khổ qua rồi sẽ đến thành công.
Hai mươi năm đã qua con còn nhớ
Tình yêu thương, bao dung của người cha
Con đang bước đi trên con đường ấy
Nơi xa kia thầy vẫn dõi theo con.
Ánh mắt cảm thông, nụ cười hiền hậu
Lời nói nhẹ nhàng, độ lượng bao dung
Thầy gửi lại mái trường niềm khát vọng
Con nhớ thầy từ ngày ấy thầy ơi!

(Học trò: Trần Thị Hành Vân)

Một nửa ! ...

*Anh bạn tôi viết bài ca "Một nửa ..."
Một nửa tình yêu – Một nửa cuộc đời
Một nửa con đường – Một nửa biển khơi
Một nửa ... điều thuốc kia đang cháy dở.*

*Ai đã từng đi tìm một nửa
Nửa tình yêu khát vọng muôn đời
Sẽ mãi tìm đến tận cùng đâu bề
Chiếc thuyền tình sóng gió chơi vơi ...*

*Mục đích cuộc đời - tương lai mãi miết
Bến đỗ là đâu hỏi kẻ làm người ?
Có sự nghiệp được thiên thu ca ngợi
Có cuộc đời như cát bụi phù du.*

*Con đường đi sẽ mãi là vô tận
Dấu bước chân đời vẫn cứ thênh thênh
Biển cả mênh mông cũng chỉ là hữu hạn
Những ốc đảo cuộc đời càng nhỏ bé mong manh...*

*Điều thuốc đang cháy kia một một đầu đở rục
Để nén dồn tích tụ khói âm u
Tích tụ suy tư hay chỉ là vô thức !
Đâu lẽ tồn vong ở cõi con người ?*

Từ cảm xúc bài ca anh

Tôi nghĩ về "một nửa"

Một nửa con tim – một nửa tâm hồn

Nửa trắng – nửa đen , nửa cong – nửa thẳng...

Một nửa của phận người

Lơ lửng nửa vầng trăng ...

Sài Gòn, 15/5/2012

Đỗ Văn Chiến

Một năm Thầy xa biệt

Ráng hồng không còn ở phía tây
Bao bầy chim đã rủ nhau về tổ
Sắc cầu vồng không còn thắm nữa
Sao chưa về Thầy ơi ...?!

Hay Thầy công tác xa ?
Hay việc trường bề bộn ?
Nên không thấy Thầy về ?

Đã mười hai tuần trăng
Thời gian dài đằng đẳng
Khói hương trầm lắng đảng
Con nhớ Thầy, Thầy ơi !

Thầy thật sự đi xa
Mà cứ ngỡ hôm qua
Bên thầy bàn công việc
Sự ra đi quyến luyến
Thầy mãi là người cha

Hà Văn

Về thăm nhà vùng du kích

Lento espressivo (Tình cảm thiết tha)

Thơ: NGUYỄN NGUYỄN

Nhạc: NHẤT TÚY

Kháng chiến con đi con đi khắp nước. Xóm nhà quê
nhà đêm đó mới về thăm con mới hay mẹ ra đi năm
trước. Ngoảnh lại ngọn tre già lơ lửng một vừng trăng.
À a ơi! ơi à ơi! Kháng chiến con đi
con đi khắp nước. Xóm nhà quê nhà đêm ấy mới về
thăm. A à ơi ơi à ơi! Con mới hay
Mẹ ra đi năm trước. Ngoảnh lại ngọn tre già lơ
lửng một vừng trăng. A a ơi ơi a a ơi.

Xuân hồng Nguyễn Khuyến

Có nghe không một mùa xuân nho nhỏ
Thật nhẹ nhàng gõ cửa đón chào nghiêng
Ánh sáng thiêng liêng, ánh sáng diệu kì
Của buổi xuân thì hôm nào nầy lộc.

Và em có nghe không buổi đầu bỡ ngỡ
Trong gió thổi mùi gạch mới xôn xao
Giữa bao la trời Bình Dương rộng mở
Nguyễn Khuyến trở mình nô nức gọi mùa xuân

Mùa xuân ư ... Có gì tươi đẹp nhỉ ?!
Vẫn đang gọi mời. Đang thúc giục. Đang thủ thỉ cùng em :
"Nhìn nơi đây mới hôm nào hoang vắng
Mà nay vừa tràn đầy – vừa sâu lắng tình thương
Của mẹ cha, thầy cô cùng trường lớp
Đón các em về ấp ủ tương lai..."

Cảm ơn hai Thầy – Người cha khai sáng
Cho hôm nay mộng ước đẹp mênh mang
Nay xuân sang bao điều em chưa nói
Xin gửi vào màu ngói mới Bình Dương

Mai Trang

Một đời

Một đời chẳng quản gió sương

Một đời thầy mãi dẫn đường con đi

Một đời Thầy, mãi khắc ghi

Một đời, như thể khác chi muôn đời.

Đỗ Thị Thanh Huyền

Tri Ân

Tôi nhớ mãi Thầy tôi bên song cửa,
Bóng dáng Người trong mỗi bước thân quen.
Mùa xuân đi mùa xuân đến bao lần,
Người rạng rỡ, miệt mài trong nắng sớm...

Tôi nhớ mãi mùa thi ngày tháng trước,
Thầy tươi cười, đứng lặng trước vòng hoa,
Màu sắc thắm và hương thơm nguyệt quế,
Nhẹ nhàng bay theo mẩu cánh chim trời...

Tôi nhớ mãi những đêm thơ ngày ấy,
Có Thầy tôi - người nghệ sĩ yêu đời,
Người yêu thơ, yêu cuộc sống, con người,
Yêu cây cỏ, vườn khuya, trăng tàn, bến lặng...

Tôi vẫn nhớ những người Thầy qua ô cửa,
Những dáng người, những lối sống thanh cao,
Những suy tư, những trăn trở, tự hào,
Gieo hạt giống cho bao mùa trĩu nặng...

Xuân đến xuân đi xuân đến lại,
Người đi rồi nhưng hạt giống còn đây.
Khi tiếng hát bình minh, trời đổi sắc,
Biết trong tôi Thầy đã đến bên rồi...

Mùa xuân Giáp Ngọ

Lê Nga

Có một thời như thế

Tình cảm, thiết tha

Thơ: LÊ NGA (GV VĂN)

Nhạc: NHẤT TÚY

Có một thời tôi cũng như em. Bên ngọn đèn lo âu trần trở. Có một
thời ngủ quên bên trang vở. Cây bút hồng buông nhẹ giữa bàn tay.
Có một thời tôi cũng như em. Hồn mơ mộng những chân trời mới.
Nghĩ rất nhiều về những điều chưa tới lòng chợt vui vì thế giới muôn
màu. (Và) ai cũng có một thời như thế một thời hồng đẹp
đẽ những vần thơ. Một thời xanh tha thiết những ước mơ.
Một thời tím bâng khuâng bên cửa sổ. Và ai cũng có một
thời như thế. Một thời mà chắc dễ ai quên thời tươi trẻ của
khung trời mắt ngọc. Một thời ghi dấu mãi trong tim. Có một
thời tôi cũng như em Hồn mơ mộng những chân trời mới. Dịu dàng học
bài như lên tiếng hát nghịch ngợm ôn ào chạy khắp hành lang có một
thời tôi cũng lan man trong giờ học nghĩ gì không biết. Thầy giận
dữ mắt nhìn màu xanh biếc. Bạn bè cười thật là vui. (Và)

NỤ CƯỜI VÀ NƯỚC MẮT

Kính dâng hương hồn Thầy: cố GS-NGND Lê Trí Viễn.

* Vào một ngày đầu tháng 7, năm 2011, sau những ngày nghỉ, chúng tôi trở lại trường cùng với các em học sinh để bắt đầu một khóa học hè. Hôm ấy, trong giờ ra chơi, khi chúng tôi đang ngồi nghỉ ở phòng giáo viên thì được tin Thầy đến. Chúng tôi ùa sang phòng thầy Hà (Tổng quản nhiệm cơ sở 3A)- nơi Thầy đang ngồi. Thầy vui lắm, nhưng Thầy chỉ cười chứ ít nói, (có lẽ tại chúng tôi đã nói tranh hết phần của Thầy, cũng có thể do Thầy mệt). Đang vui thì tiếng trống báo giờ ra chơi kết thúc. Lưu luyến với Thầy nhưng chúng tôi không dám nấn ná lâu nên đành chào tạm biệt Thầy để lên lớp. Cũng lúc ấy, tôi chợt trông thấy Thầy rơm rớm nước mắt và dõi theo chúng tôi. Hình ảnh đó ở Thầy cứ ám ảnh mãi trong tôi...

Nụ cười và nước mắt

Thầy ơi!

Con đã chứng kiến thầy giận.

Mặt đỏ bừng, thầy la chúng con-

những sinh viên của một thời đại khờ, nông nổi.

*

Con đã nhìn thấy thầy cười -

nụ cười của một người giàu trí tuệ và đầy ắp tình người.

*

Và thầy ơi !

Con đã trông thấy thầy khóc.

Nước mắt đàn ông – nước mắt người thầy.

Giọt nước mắt chảy ra từ một cuộc đời đã sống gần trọn thế kỉ và ba phần tư đời mình cho sự nghiệp Trồng Người.

Đó, là những giọt ngọc của Trời.

Soi sáng lòng con và sưởi ấm trái tim con.

*

Có khi nào con gặp lại những nụ cười và những giọt nước mắt đó
ở một người thứ hai như Thầy ?!

Thầy ơi.

Trường THPT &THCS Nguyễn Khuyến – ngày 10-11-2011.

Học trò kính thầy

Võ Thị Đông.

Bài thơ: **Cáo bệnh, bảo mọi người (Mãn Giác)**

Cáo tật thị chúng

Xuân khứ bách hoa lạc,
Xuân đáo bách hoa khai.
Sự trục nhãn tiền quá,
Lão tòng đầu thượng lai.
Mạc vị xuân tàn hoa lạc tận,
Đình tiền tạc dạ nhất chi mai.

(Dịch)

Cáo bệnh bảo mọi người

Xuân đi, trăm hoa rụng,
Xuân đến, trăm hoa nở.
Việc đời ruổi qua trước mắt,
Tuổi già hiện đến từ trên mái đầu.
Chớ bảo xuân tàn hoa rụng hết,
Đêm qua một cành mai trước sân.

Đỗ Văn Trĩ

Người bình: thầy Đỗ Văn Trĩ

Nói hộ

*Cô học trò ngồi cắn bút làm thơ
Tờ giấy nhòe bóng mây xanh mây trắng
Hồn ở đây mà thơ đi đâu vắng
Để ánh mắt ai nhìn - lòng dạ ngẩn ngơ.*

*Thích làm thơ nên mới hay vẫn vơ
Nhưng cái bút không nghe lời dạy bảo
Câu thơ viết không xong mà lòng thì chao đảo
Bởi cái nhìn và đôi mắt trong veo.*

*Em xa rồi – Ánh mắt vẫn trông theo
Vẫn xôn xao một tia nhìn đăm đuối.
Khiến giấc mơ cũng trở nên bối rối
Mơ chẳng thành mơ, thơ cũng chẳng thành thơ.*

*Dưới ánh đèn khuya em cứ nghĩ bâng quơ
Ý tứ trào dâng sao viết không thành chữ
Bao ý tình nén dồn trong tâm sự
Mà ai kia có biết cho chẳng ?*

*Muốn nói bao điều sao vẫn bần khoản
Chuyện cọc tìm trâu... bao lần e ngại
Quả không dễ nói ra điều vụng dại
Một tiếng yêu khó thốt nên lời.*

*Em rồi lòng, có biết chẳng anh ơi
Em đâu muốn mình là chiếc cốc.
Em muốn được phơi bày tim óc.
Đến bao giờ... chút mơ nhỏ... anh ơi... !*

(21/8/2008)

Đỗ Văn Chiến

Khi xuân hồng qua phố

Cổ tích tuổi hai mươi khi xuân hồng qua phố
Gỗ cửa cuộc đời đặt dấu ấn trái tim ngoan
Nghe lung linh trên môi mắt em mềm
Lời thì thầm thiết tha yêu của gió
Có phải mơ không cho ai về bày tỏ?!
Đem thương yêu xoa dịu dấu xưa buồn
Của mỗi tình đầu và người qua chung thủy
Hái lá diêu bông đem dấu trong lòng...

Rồi thoáng ngày qua xuân không về ngõ
Và lá diêu bông cũng khô héo thưở nào
Để những nhớ mong dệt thành mộng寐
Gom góp một đời thành hoa nắng thương yêu

Trôi thật chậm trên dòng sông lơ đãng
Ai mang về rồi ắp ủ trong tim
Mong tháng năm cổ tích giữa đời thường:
Hoa nắng nở mỗi độ khi xuân hồng qua phố.

Mai Trang

Đêm Nguyên tiêu vắng thầy(1)

Trời chi buồn rứa mà mây ?

Mưa rơi lất phất, lay phay lòng người.

Thầy ơi ! Thầy mãi xa rồi,

Mọi người thương nhớ, sụt sùi trời mưa.

Thơ – rằm, trăng mãi đung đưa,

Vẫn thắm đượm, kỷ niệm xưa với Thầy.

Cơm ngon, hạnh phúc đủ đầy.

Ơn hai thầy – mãi mãi đong đầy

với chúng con

Hà Văn

Người Thầy đầu tiên

Thưở thiếu thời khi con còn nhỏ dại
Vẫn hằng đêm mơ bắt bướm hái hoa
Lời hát ca đong đầy bằng tiếng mẹ
Nhẹ bước con đi cổ tích dưới trăng tròn
Rồi con lớn lên cũng bằng lời ca ấy
Mang cả giấc mơ xưa cắp sách đến trường.

Mẹ biết không (?) ngày ấy – lần đầu tiên con thấy
Một bóng dáng dịu hiền thướt tha
Một người thứ hai không phải là mẹ
Không tảo tần, không tóc bạc điểm sương
Ngày hai buổi nắng mưa cùng đồng ruộng
Nhưng là tấm gương (thứ hai) cả đời con ghi nhớ
Cô giáo dịu hiền trên bục giảng năm nao.

Dòng thời gian thắm thoát vút bay sao?!
Con lớn lên cũng ước mong làm cô giáo
Chở cả những vầng trăng và giấc mơ cổ tích năm nào
Gom góp lại con cho vào thuyền nhỏ
Sóng biển ra khơi mong cá nặng ngày về.

Mẹ hay không ?

Tuổi đôi mươi con còn ngô nghê lắm

Người ta gọi con : "Cô giáo trẻ" ở trường

Ôi ba tiếng thương yêu con ghi nhớ,

Mơ giấc mơ xưa con gửi mẹ quê nhà.

Con vẫn biết giờ mẹ con đã già

Đôi mắt kém – vòng tay ôm yếu ớt

Nhưng mẹ ơi con bỗng thèm bất chợt

Một ngày về giữa lòng mẹ bao la

Hát khúc ca muôn đời tuổi trẻ

Mẹ thương yêu – người thầy thứ nhất của đời con !

Mai Trang

Thi sĩ

Là Thi Sĩ, bạn ơi " là Thi Sĩ !

Với tâm hồn, khối óc thật con người

Tim nồng nàn, hồn chan chứa vui tươi

Lòng thanh thản luôn hướng về Thiên, Mỹ.

Yêu tha thiết tự do và chân lý

Yêu khắp cùng vạn vật thiên nhiên

Yêu con người với tận nỗi thiêng liêng

Không ủy mị, không phũ phàng; hiện thực.

Yêu người yêu bằng mối tình duy nhất

Thật chính chuyên, rạo rức nồng say

Không lạnh lùng thô bạo dạn dày

Quả tim đỏ nào đâu phải gỗ đá.

Là Thi Sĩ hòa mình cùng tạo hóa

Biết chở trăng khuya, ôm trăng ngủ bên song

Thấm thu hàn và biết cảm thu phong

Reo với gió, không ru không hờ hững.

Ngắm liễu rũ hồn dạt dào thi hứng

Không điều hiu, càng thêm mến non sông

Bàng bạc theo mây trải rộng tấm lòng

Không vợ vắn mà thăm nồng tình non nước

Là Thi Sĩ không gì lay chuyển được
Dù đói nghèo, bạo ngược, bã vinh quang
Mắt tinh anh phân biệt rõ ngay gian
Tinh thần sáng tỏ tường tà hay chính.

Là Thi Sĩ không bao giờ dua nịnh
Nêu châm ngôn “không lừa phỉnh hảo huyền”
Ca điệu hay tả vẽ đẹp tự nhiên
Yêu chính nghĩa mà không thiên không vị

Nếu chấp bút khoa trương điều vô lý
Còn gì đâu thi vị hỡi Nhà Thơ !
Tổ quốc quê hương triệt để tôn thờ
Yêu đắm thắm những ngọn rau tấc đất.

Càng yêu lắm những anh hùng bất khuất
Đã hiến mình cho dân tộc quang vinh
Đã hy sinh – trọn vẹn nghĩa hy sinh
Vì chân lý hòa bình toàn nhân loại.

Là Thi Sĩ ngôn ngữ cần tao nhã
Ý như lời luôn trong sáng thanh cao.
Ngay khi cần giáo chính hoặc lộng trào
Cũng cao thượng với thành tâm cảm hóa.

Không võ đoán, mĩa mai, thóa mạ
Vì hồn thơ là thâm cảm, vui tươi
Luôn đề cao danh dự người với người
Nhân điều tốt cảm hóa dần cái xấu.

Vững mạnh lên hồi Nhà Thơ yêu dấu !
Hồi thi nhân yêu vẻ sáng muôn phương
Yêu con người với tận nỗi yêu thương
Hoa bầu bạn nở khắp phương, mọi xứ.

Liên hiệp lại – lòng vui hòa tha thứ !
Người yêu người hãy thật sự yêu nhau
Mà Nhà thơ – nguồn xúc tác ban đầu
Nổi dòng bút liền nhịp cầu giao cảm.

Tình lửa hận trong khung trời u ám
Lòng yêu thương mở rộng với nhân quần
Dệt muôn hoa tươi thắm cả trời xuân
Gây đoàn kết – cảm hóa thù thành bạn.

Thơ tình yêu mạnh hơn mười bom đạn
Sám hối đời tự ghét chán chiến tranh
Thức tỉnh người xây cuộc sống an lành
Soi rọi thấu khắp tâm hồn tội lỗi.

Ánh sáng tỏa đi sẽ tan bóng tối
Lẽ thành thật gian dối tự tiêu ma

Hỡi Nhà thơ ta vững ngọn bút ta
Nêu chính khí can trường cao nhíp bước

Không nô lệ, không cúi đầu bắt chước
Chỉ học nhau những tiến bộ văn minh
Góp xây dựng quê hương mình no ấm
Từ nguồn cội bốn nghìn năm hoa gấm
Cùng chung xây một Tổ Quốc gấm hoa.

Khấp lòng dân hòa tấu bản hợp ca
Ngời chân lý mà chan hòa bác ái
Hỡi nhân loại hãy cùng liên hiệp lại
Năng yêu thương sưởi vạt mái tình thơ
Mỹ, Thiện, Chân xóa hết mọi bến bờ
Reo khúc nhạc Người Yêu Người chân thật.

Nhân Ảnh